

HOTEL
FLAMINGO
CARNAVAL!

HOTEL
FLAMINGO
CARNAVAL!

ALEX MILWAY

Eerste druk, 2020
Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam 2020

ISBN 978 90 477 1202 2
NUR 282
Tekst & illustraties © 2019 Alex Milway

Oorspronkelijke titel: *Hotel Flamingo. Carnival Caper*
Oorspronkelijke uitgever: © 2019 Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Zaffre Ltd,
part of Bonnier Books UK, 80-81 Wimpole St., London W1G 9RE

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gedrukt in China

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Voor Katie

KUN JE
MIJ IN DIT
BOEK VINDEN?
!

..

Het carnaval lokt

Julia keek toe hoe T. Beer en Grietje de gevel van Hotel Flamingo versierden met reuzenflamingo's en glanzende groene palmladeren. De zomer was dan wel voorbij, maar voor de bewoners van de Beestenboulevard was er altijd wat te vieren. Het hoogtepunt van de herfst was het carnaval. Dit werd Julia's eerste keer en ze kon niet wachten.

‘Wat denken jullie?’ vroeg ze. ‘Meer flamingo’s?’

‘Je kunt er nooit te veel hebben,’ zei T. Beer.

Het carnaval werd gezien als de laatste uitspatting voor de winter begon. Het was een viering van het leven, een enorme optocht met aanstekelijke muziek en verrukkelijk exotisch eten. Iedereen deed mee en uit alle hoeken van het land kwamen feestvierders om het niet te missen.

‘Gaat alles goed?’ kwaakte mevrouw Padderig, die naast Julia kwam staan.

Mevrouw Padderig was een van de carnivalsorganisatoren. Ze moest ervoor zorgen dat de Beestenboulevard er op zijn allermooist uitzag. In deze tijd van het jaar zat ze nooit stil, nog geen seconde.

‘Jullie versiering ziet er piekfijn uit!’

‘Dank u wel!’ zei Julia. ‘We wilden dit

jaar iets met roze doen.’

‘Dat viel me al op.’ Mevrouw Padderig lachte. ‘Ik kon het helemaal van de andere kant van de stad zien.’

‘Echt waar?’ Julia wist niet zeker of dat nou goed of slecht was. ‘Is het te veel, denkt u?’

‘Te veel bestaat niet!’ zei mevrouw Padderig. ‘En daarom ben ik hier: om jullie voor al deze moeite te belonen. Jullie hebben zo’n indruk op iedereen gemaakt dat we vinden dat Hotel Flamingo de carnavalsoptocht moet aanvoeren.’

‘Moet aanvoeren?’ vroeg Julia. ‘Helemaal vooraan?’

‘Ik neem tenminste aan dat jullie met een praalwagen meedoen?’ zei mevrouw Padderig. ‘Er gaat ieder jaar een prijs naar de beste.’

‘Wat is een praalwagen?’ vroeg Julia.

‘Een schitterende voorstelling op wielen,’ antwoordde mevrouw Padderig. ‘Een geweldige manier om reclame te maken voor je hotel.’

Julia liet nooit een kans voorbijgaan om Hotel Flamingo aan te prijzen, maar dit betekende wel heel veel extra werk in erg weinig tijd.

‘Al mijn medewerkers zullen mee moeten helpen,’ zei ze.

‘Maar vergeet niet dat je de Gouden Palm krijgt als je wint,’ zei mevrouw Padderig. ‘Het is een enorme eer!’

T. Beer klom van de ladder met

reusachtige flamingovleugels over zijn schouders. ‘Het carnaval zit in mijn botten,’ zei hij. ‘Ik weet precies wat we moeten doen.’

‘Dus jullie doen mee?’ vroeg mevrouw Padderig.

T. Beer fluisterde in Julia’s oor: ‘Normaal gesproken voeren meneer Malafide en zijn Glitz-hotel de optocht aan.’

Julia wist dat ze niet kon weigeren. ‘We doen mee!’ zei ze.

‘Super!’ riep mevrouw Padderig uit en ze sprong op en neer. Ze hupte al verder de straat door en riep nog: ‘De optocht gaat vanaf het Carnavaltheter over de Boulevard naar de Kattenklauwarena. Maak iets wat zo opvallend en kleurrijk is als je maar kunt bedenken!’

‘We worden de grootste, de mooiste en zullen bruisen van de dansers en muziek!’ zei T. Beer. ‘Toch, Julia?’

‘Absoluut! Wij gaan die Gouden Palm winnen!’

Terwijl Julia en T. Beer naar binnen liepen begonnen de ideeën al te borrelen.

‘We hebben nog maar een week,’ zei Julia. ‘Roep iedereen bij elkaar. We moeten plannen maken. Ik zal mevrouw Fragranti en haar flamingo’s vragen of ze mee willen doen.’

‘Fantastisch idee!’ T. Beer klapte met zijn poten. Hij deed een klein dansje. ‘Dit wordt het beste carnaval ooit!’

Briljante ideeën

Julia's kantoortje stond helemaal vol met haar medewerkers.

‘We doen mee aan de praalwagenwedstrijd,’ zei ze. ‘We hebben al dansende flamingo’s, maar ik heb jullie ideeën nodig om te bedenken hoe we alles gaan versieren. We moeten een onuitwisbare indruk maken!’

‘Wie gaat dat praalding bouwen?’ Grietje trok een wenkbrauw op.

Julia verschoot
van kleur. ‘Eh...’
mompelde
ze. ‘Ik dacht
dat wij...
allemaal... een
handje konden
helpen?’

Grietje lachte. ‘Dat is
prima,’ zei ze. ‘Ik zet het wel
op mijn klusjeslijst. Trouwens,
ik heb al wel wat praalwagens in
elkaar gesleuteld. Wat had je
in gedachten?’

‘Een enorme robotflamingo
die door de straat loopt!’ op-
perde T. Beer.

‘En die vuurspuwt!’ voegde
Makkie toe.

Grietje keek vertwijfeld.

‘Oké? Hoelang hebben we?’ vroeg ze.

‘Nog een week,’ zei Julia.

‘Ik zeg niet dat het onmogelijk is,’ zei
Grietje. ‘Maar...’

‘Een gigantische, uitpuilende inktviscon-
ne!’ verklaarde Madame Le Cochon. ‘We
moeten het *pièce de résistance* van het hotel
vieren.’

‘Goed idee,’ zei Julia, die haar chef-kok
niet kwaad wilde maken. ‘Laten we allemaal
op die manier doordenken – maar vergeet
niet hoe weinig tijd we hebben.’

‘Weet je...’ Grietje wreef over haar kin.
‘Ik vind het idee van T. Beer zo gek nog
niet.’

‘Echt niet?’ vroeg Julia. ‘Een
reuzenflamingo?’

‘Ik heb mijn oude werkbusje nog. Dat
staat toch alleen maar roest te verzamelen,’
zei Grietje. ‘Dat zou ik kunnen gebruiken.’

‘Gaaf hij vuurspuwen?’ vroeg Makkie opgewonden.

‘Laten we kijken wat we aan materiaal kunnen verzamelen,’ zei Grietje. ‘Je weet maar nooit.’

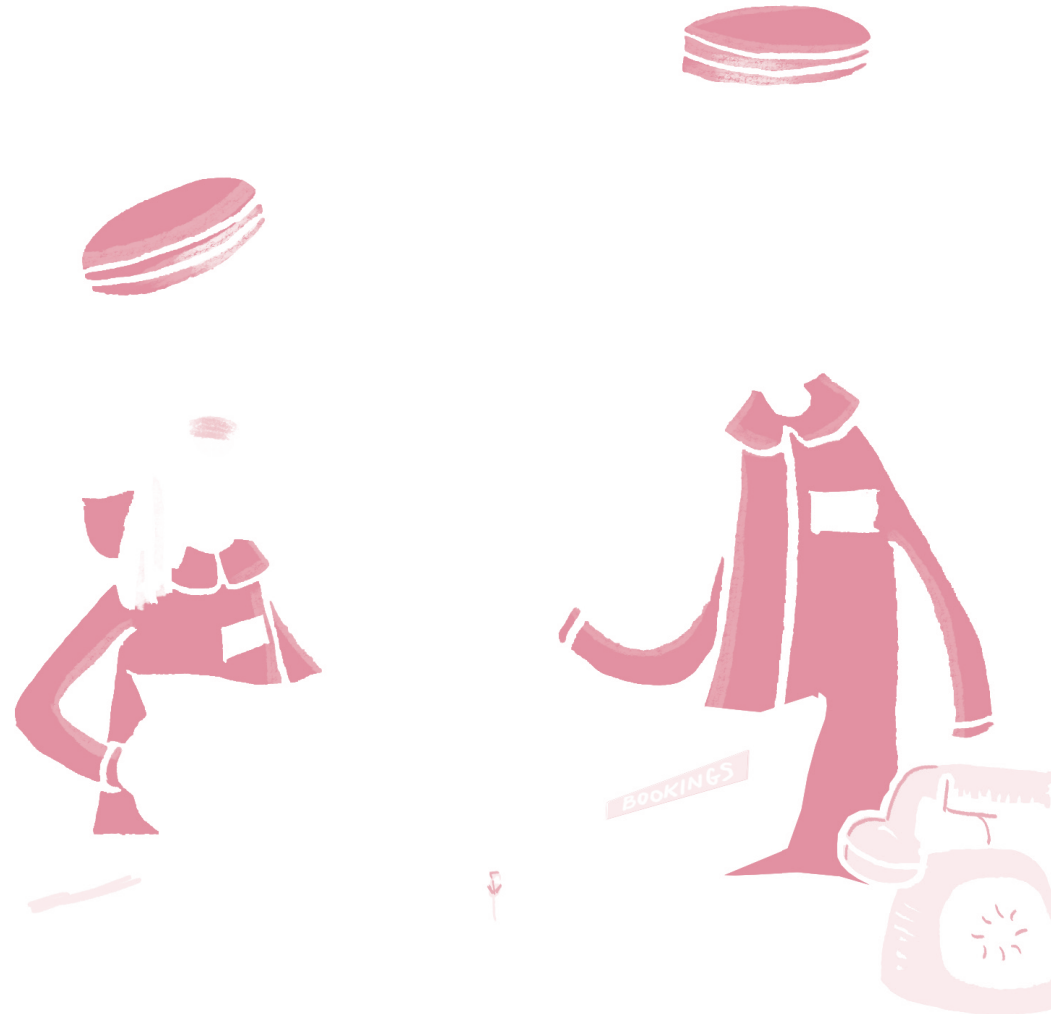
Makkie stompte in de lucht.

‘We gaan feesten!’ zei Eva vrolijk.

★

Terwijl iedereen weer aan het werk ging, bekeek Julia wie er die dag aan zouden komen. Nieuwe gasten waren elke keer weer een uitdaging en verlangden allemaal een eigen – en zeker unieke – behandeling.

Op de lijst stond een echtpaar stinkdieren, een vlucht papegaaien en een bijzonder gezelschap waar met rode pen omheen getekend was. Er was maar één medewerker die dat kon hebben gedaan.

‘Nee,’ zei hij schaapachtig. ‘Alleen voor de fans. We zouden helemaal overspoeld worden als iemand ontdekte dat ze hier logeren.’

‘Dat klinkt wel logisch,’ zei Julia. ‘Hoe laat komen ze aan?’

‘Pas na middernacht,’ antwoordde hij. ‘Om niet op te vallen.’

‘Oké,’ zei Julia. ‘Dat wordt dan een latertje.’

Makkie wreef opgewonden in zijn poten. ‘En ik kan niet wachten!’

